

**ESIPUHE KIRJASEEN
„POLIISIDEPARTEMENTIN JOHTAJAN LOPUHINGIN
VIRKAKIRJELMÄ“**

Ei makeata mahan täydeltä! — tuntuu hra Lopuhin sanovan virkakirjelmällään. Mainio tekele poliisille — tuo „väliaikainen” Lisäsuojeluohjesääntö, joka vuodesta 1881 tuli erääksi Venäjän imperiumin pysyvimmäksi peruslaiksi. Poliisi saa jos jonkinlaiset oikeudet ja valtuudet „rahvaan kurissapitoon”, käyttääksemme kirjelmän sattuvaa sanontaa, mikä pistää silmään sitä enemmän, mitä useammin kompastut kirjelmää lukiessasi uskomattoman vaikeatajuisiin, kankeisiin kansliakielen sanontoihin. Niin, tuon „Ohjesäännön” aikana poliisilla on ollut hyvät päivät, mutta sen „hyvät” ominaisuudet ovat hemmoitelleet itse poliisinkin. Tämä toisaalta. Ja toisaalta poikkeukselliset tukahduttamiskeinot, jotka saattoivat tuntua poikkeuksellisilta kaksikymmentä viisi vuotta sitten, ovat käyneet niin tavanomaisiksi, että väestökin on niihin mukautunut, jos niin voisi sanoa. Poikkeuksellisten toimenpiteiden repressiivinen merkitys on heikennyt, kuten heikkenee uusi jousi pitkällisessä ja ylettömässä käytössä. Peli on menettänyt makunsa, — sanoo poliisidepartementin johtaja hra Lopuhin koko kirjelmällään, joka on kirjoitettu omalaatuisen surumielisessä ja masentuneessa äänilajissa.

Tuo masentunut äänilaji ja tuo asiallinen, kuiva ja silti armoton poliisimiehen esittämä arvostelu, joka on suunnattu Venäjän tärkeintä poliisilakia vastaan, tekee sosialidemokraattiin tavattoman ilahduttavan vaikutuksen. Poliisihyvinvoinnin kultaiset päivät ovat olleet ja menneet! Ollut ja mennyt on 60-luku, jolloin ei herännyt edes ajatusta valankumouksellisen puolueen olemassaolosta. Ollut ja mennyt on 70-luku, jolloin sellaisen, epäilemättä olemassaolleen

ja pelkoa herättäneen puolueen voimat „riittivät vain yksityisten murhayritysten, mutteivät valtiollisen kumouksen tekemiseen”. Vastakeksityllä jousella saattoi olla vielä jokunen vaikutus niinä aikoina, jolloin „maanalaisen agitaation tukena olivat yksityiset henkilöt ja kerhot”. Mutta miten kurjaan kuntoon tuo jousi onkaan mennyt nyt, „nykyisissä yhteiskuntaoloissa, kun Venäjällä leviää laajalle sekä tyytymättömyys olemassaolevaa asioidentilaa kohtaan että voimakas oppositioliike”! Miten typeriksi ja järjettömiksi ovatkaan osoittautuneet poikkeukselliset lisäsuojelutoimenpiteet, kun niitä on jouduttu, nimenomaan: *jouduttu* käyttämään tuhansia kertoja „työläisiä vastaan lakkojen vuoksi, jotka ovat olleet luonteeltaan rauhallisia ja vaikutteiltaan poikkeuksetta taloudellisia”, ja kun poliittisessa suhteessa vaaralliseksi aseeksi on täytynyt tunnustaa jopa kivetkin!

Epätoivoissaan Lopuhin parka laittaa kaksi huutomerkkiä kehoittaen herroja ministereitä nauramaan yhdessä hänen kanssaan niille järjettömille seurauksille, joihin Lisäsuojeluohjesääntö on johtanut. Siitä lähtien, kun vallankumouksellinen liike tosi teolla valtasi kansan ja yhtyi erottamattomasti työväenjoukkojen luokkaliikkeeseen, on kaikki tuossa ohjesäännössä osoittautunut kelpaamattomaksi — kaikki, alkaen passien sisäänkirjoittamisvaatimuksesta ja päättyen sotaoikeuksiin. Yksinpä „talonmiestenkin instituutio”, kaikkipelastava ja kaikin puolin hyvä talonmiesten instituutio, joutuu poliisiministerin murhaavan arvostelun kohteeksi hänen syyttäessä tuota instituutiota siitä, että sen vaikutus ehkäisevässä poliisitoimessa on heikennyt.

Tosiaankin, poliisijärjestyksen täydellinen vararikko!

Ja todistuksena tuosta vararikosta on sen lausunnon lisäksi, jonka on antanut niin peräti asiantunteva henkilö kuin kunnioitettu hra Lopuhin, koko tsaarivallan politiikan kehitys. Kun puuttui todella vallankumouksellinen kansanliike, kun poliittinen taistelu ei vielä ollut liittynyt elimellisesti luokkataisteluun, silloin riittivät pelkät yksilöihin ja kerhoihin kohdistuvat poliisitoimenpiteet. Luokkia vastaan nuo toimenpiteet ovat osoittautuneet naurettavan tehottomiksi, niiden runsaus on alkanut muodostua haitaksi poliisityölle. Aikoinaan ankarat Lisäsuojeluohjesäännön pykälät ovat osoittautuneet mitättömiksi, vähäpätöisiksi, juonittelviksi saivarteluiksi, jotka ovat enemmänkin omiaan lietso-

maan tyytymättömyyttä vallankumouksellisiin kuulumattomissa „pieneläjissä” kuin koskemaan vakavasti vallankumouksellisia. Kansan vallankumouksen vastustamisessa, luokkataistelun vastustamisessa ei voida nojautua poliisiin, pitää nojautua niin ikään kansaan, niin ikään luokkiin. Sellainen on hra Lopuhinin kirjelmän moraalii. Ja sama on se moraalii, johon päätyy käytännössä myös itsevaltiudellinen hallitus. Poliisikoneiston jouset ovat löyhtyneet, pelkät sotilasvoimat ovat riittämättömiä. On lietsottava kansallista rotuvihaa, on järjestettävä „mustia sotnioita” kaupungin (ja sitten tietenkin myös maaseudun) pikkuporvariston kehittymättömyydestä kerroksista, valtaistuinta puolustamaan on yritettävä yhdistää itse väestön kaikki taantumukselliset ainekset, kerhoja vastaan käyty poliisitaistelu on muutettava taisteluksi, jota yksi kansan osa käy toista kansan osaa vastaan.

Juuri niin tekeekin nyt hallitus yllättäessään tataareja armenialaisten kimppuun Bakussa, yrittäessään saada aikaan uusia juutalaisvainoja, järjestäessään mustia sotnioita zemstvomiehii, ylioppilaita ja kapinallisia kymnaasilaisia vastaan, vedotessaan uskollisen alamaisiin aatelisiin ja talonpoikaiston konservatiivisiin aineksiin. Mikäs siinä! Me sosialidemokraatit emme ihmettele tätä itsevaltiuden taktiikkaa emmekä pelästy sitä. Me tiedämme, että rotuvihan lietsomisella hallitus ei enää pääse pitkälle nykyään, jolloin työläiset ovat alkaneet järjestää aseellista vastarintaa pogromimiehille; ja nojautumalla pikkuporvariston riistäjäaineeksiin hallitus nostattaa itseään vastaan entistä laajemmat aito proletariset joukot. Me emme ole koskaan odottaneet emmekä odota, että vallanpitäjien „vakaumuksesta” tai sivistyneiden henkilöiden siirtymisestä „hyveen” puolelle aiheutuisi poliittisia ja sosiaalisia mullistuksia. Olemme aina opettaneet ja opetamme edelleenkin, että poliittisten uudistusten perustana on luokkataistelu, riistonalaisen kansanosan taistelu riistäväää kansanosaa vastaan ja se on *loppu kädessä* ratkaiseva kaikkien tuollaisten uudistusten kohtalon. Tunnustaessaan poliisisaivartelupolitiikan täydellisen romahduksen ja siirtymällä avoimesti järjestämäänsä kansalaissotaa hallitus osoittaa siten *viimeisen tilinteon hetken* lähestyvän. Sitä parempi. Se aloittaa kansalaissodan. Sitä parempi. Mekin olemme kansalais-sodan kannalla. Jos missä, niin juuri tällä alalla me

tunnumme itsemme erikoisen varmoiksi, tässä sodassa, jota valtavat monimiljoonaiset sorrettujen ja oikeudettomien, työtätekevien ja koko yhteiskuntaa ylläpitävien ihmisten joukot käyvät etuoikeutettujen loiseläjäin pikku ryhmää vastaan. Lietsomalla rotu- ja heimovihaa hallitus saattaa tietysti joksikin aikaa pidättää luokkataistelun kehitystä, mutta vain lyhyeksi ajaksi ja sitä paitsi vain sen hinnalla, että se laajentaa entistä suuremmaksi uuden taistelun areenaa ja saa kansan vihaamaan entistä enemmän itsevaltiutta. Todiste: Bakun pogromin seuraukset, pogromin, joka on kymmenkertaistanut kaikkien kerrosten tsarisminvastaista vallankumouksellista mielialaa. Hallitus aikoi pelästyttää kansan verinäytelmällä ja katuyhteentottojen lukuisilla uhreilla,— itse asiassa se *opettaa kansaa olemaan pelkäämättä* verenvuodatusta, välitöntä aseellista yhteentörmäystä. Itse asiassa se hyödyttää meitä niin laaja-peräisellä ja niin vaikuttavalla agitaatiolla, jollaisesta me emme ole edes haaveilleet. Vive le son du canon! sanomme me ranskalaisen vallankumouslaulun sanoin — „Eläköön tykkien jylinä!”, eläköön vallankumous, eläköön kansan avoin sota tsaarihallitusta ja sen kannattajia vastaan!

Kirjottettu helmi—maaliskuussa 1905

*Julkaistu ensi kerran v. 1905
kirjassa „Poliisidepartementin
johtajan Lopuhinin virkakirjelmä”.
Julkaisija „Vperjod”, Geneve
Allekirjoitus: N. Lenin*

*Julkaistaan
kirjassen tekstin mukaan*